EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | 24 | Actualitzat el 12/01/2014 a les 18:13

Temps per avorrir-se!

Encetem el 2014, una nova etapa, un nou començar. Després de les festes i de fer front a "la vuelta al cole", a tots ens enganxa la quotidianitat a mig ser-ne conscients i, sense voler-ho ni saber-ho, ens trobem submergits en un nou dia a dia frenètic de línies similars i constants. El soroll dels clàxons, les corredisses per arribar a temps a agafar el tren, la necessitat d'anar al "súper"en trobar-nos davant d'una nevera amb eco, les classes d'anglès, portar els nens a l'escola, fer els encàrrecs a corre-cuita... Mirar el rellotge de reüll i adonar-nos, de sobte, que ahir era dilluns i demà ja és divendres. Els dies passen i, sí, ens ha atrapat el 2014.

Fa 50 anys, el geni de la ciència-ficció Isaac Asimov es va aventurar a endevinar com seria concretament el nostre món quan arribéssim al 2014. Va fer-ho després de visitar l'Exposició Universal de Nova York. "Com serà l'Exposició Universal del 2014? No ho sé, però m'ho imagino", va afirmar. I a partir d'aquí va escriure un article i va desenvolupar tots els avenços tecnològics i científics que imaginava possibles per a aquest any. Un acte de deixar volar la imaginació que vist avui sembla propi de la bruixeria més ben estudiada. El senyor Asimov va vaticinar Internet, els telèfons intel·ligents i, fins i tot, la Thermomix. Potser els humans som força predictibles i, si avui en dia ens poséssim a imaginar el nostre planeta d'aquí a 50 anys, també ho sabríem fer bé i encertaríem força coses. Tot i que, potser, no hauríem de ser massa optimistes. Asimov va fer un ple al quinze en molts dels aspectes tècnics i teòrics dels quuals ja gaudim avui en dia i, també, va aventurar-se a vaticinar alguns trets de caràcter que, segons ell, ens definirien. Va parlar d'un 2014 més poblat, més desigual i més avorrit! A aquest darrer concepte, fins i tot el va etiquetar com la malaltia per excel·lència d'aquest any.

Quan ho llegeixo recordo aquelles tardes de nena quan cansada de tant jugar i amb tantes possibilitats de distreure'm com estrelles hi ha al cel, encara tenia esma per, mig plorosa, interpel·lar a la meva mare i, amb cara de pena, dir-li: M'avorreixo! El drama de tenir tantes distraccions i no saber escollir-ne una, el pànic a l'espai en blanc o l'obsolescència programada de la diversió davant la necessitat d'un canvi continu de distracció semblen ingestionables a certes edats. Sigui com sigui, pensant-hi, i gairebé a la trentena, exaspero per sentir dins meu el crit d'aquest: M'avorreixo! Coneixent-me i sabent que en aquest 2014 tan poblat i tan desigual, potser Asimov va errar en el concepte de definir-nos, almenys a mi, com a fàcils víctimes de l'avorriment. Hi ha espai per a l'avorriment tal com el teniem entès en el món de les noves tecnologies, la finestra d'informació global i els milers d'estímuls que rebem cada segon? Estem avorrint-nos per excés? De fet, mentre escric aquest article he hagut d'agafar dues vegades el telèfon, el meu mòbil no ha deixat de pampalluguejar i he consultat, sense adonar-me'n, dues pàgines d'internet gens relacionades amb el tema que ens ocupa. No hi tinc espai per l'avorriment enmig de tant frenesí! Vull poder dir un dia ben alt i orgullosa que he trobat un espai en blanc per deixar-me embolcallar per l'avorriment.

Tot i així, pensant-hi bé, potser en aquest 2014 el concepte d'avorriment no l'apliquem tant a la manca d'estímuls o coses per fer, sinó a un estat d'esgotament en relació amb alguns aspectes de la vida que ens ha tocat gestionar i de quals ens sentim cansats. Estem avorrits de viure com vivim... Però, pensem canviar-ho?

En tot cas, si m'estàs llegint i ja t'avorreix tanta lletra junta, et serà útil detectar alguns projectes poc avorrits (més aviat diria creatius) i delicats que circulen per la galàxia infinita d'internet. Aquests primers dies del 2014, el meu "top 3" passa pel projecte artístic de Sioin Queenie Liao i la seva particular manera de crear un món màgic i fantàstic jugant amb la fotografia i l'observació del seu petit mentre dorm. L'emocio que em va suscitar i em segueix suscitant reiteradament el nou treball audiovisual de Guillem Lafoz, màgic, sensible i d'una delicadesa extrema: "Als seus 84 anys, al meu avi li feia il·lusió gravar-li una cançó a la meva àvia. Al final, cançó i videoclip-exprés dels

seus néts un dissabte al matí aprofitant que ella era a la perruqueria." Poc més cal dir. I, per últim, l'univers creatiu de Diana Fayt, un exemple de plasmació d'un univers imaginatiu en un munt d'objectes quotidians com plats o vasos.

Investigueu-los i, si en algun moment sentiu que us avorriu, feu-me un favor... aspireu fort i gaudiu de l'instant. Pot tardar molt a tornar-se a repetir, encara que Asimov tingués els seus dubtes!